

Đà Lạt Mình Còn Gì Đầu Em

Còn gì nói nữa với em không?
Đà Lạt mình thôi hết cỏ Bồng
Đà Lạt mình thôi non nước Nhược
Em hỏi mười bảy tuổi sang sông?

Em hỏi mười bảy...em con gái
Bỗng một hôm em hóa Nữ Hoàng
Áo trắng thôi cài hoa cẩm tú
Ngoại buồn...nói nó đã sang ngang!

Anh đi dò dọc từ hôm ấy
Đà Lạt mình thôi những buổi chiều
Trái gái cặp đôi đi dạo mát
Tìm trong hoa cỏ những vì sao!

Em ơi Đà Lạt mình thôi hết
Đồi núi còn chẳng những đám quỳ
Hoa nở báo mùa mưa chấm dứt
Báo ngày sông núi hận chia ly!

Anh thềm giọng Bắc thơm Hà Nội
Ba sáu phường đâu nữa biển trời?
Một cuộc di cư rồi chấm hết
Giọng người Hà Nội thật xa xôi...

Em không còn nữa, anh tàn cuộc
Cây cuốc lên vai thế súng trường
Đạn kể từ nay là nước mắt
Tưới cho xanh biếc dãy Trường Sơn!

Đà Lạt tuôn ra biển Thái Bình
Núi đồi Đà Lạt đứng làm thinh
Lâm Viên cổ thụ chờ lời kéo
Trời ạ, đời cây cũng tội tình!

Tôi về Đà Lạt mù sương khói
Dãy dãy xe chen buổi chợ tàn
Bà cụ bán cau lau nước mắt...
Dòng dòng khôn ráo, ngõ trùng dương...

Hỡi ơi con cháu thời lưu lạc

Cha Lạc Long Quân đúng tấy mà!
Trăm cái trứng sinh trăm đứa nhỏ
Năm châu đây đó bãi tha ma!

Giọng Đà Lạt chẳng còn nghe nữa
Con đế mèn đau đớn cũng câm
Giọng Huế có còn, thưa thớt lắm
Có còn...là những giọng ăn năn!

*Hỡi ơi Đà Lạt còn chi nữa?
Còn bắp trở bông đợi gió nồm
Còn bí trở bông chờ gió bắc
Còn hoa đào đợi một mùa Xuân...*

Trần Vấn Lệ